

Staccato

Z włoskiego: odrywając

Jest to oznaczenie artykulacyjne, nakazujące wykonywanie kolejnych [dźwięków](#) z wyraźnymi przerwami między jednym a drugim, przy czym każdy dźwięk należy atakować bardzo ostro. *Staccato* oznacza się słownie, ale częściej kropką nad nutą. Jeśli kropka przybiera kształt czarnego klina, oznacza to żądanie najostrzejszego *staccato*: *staccatissimo*.

W *staccato* chodzi o wrażenie krótkiego, ostrego ataku i oddzielenia kolejnych dźwięków od siebie. Nie sposób podać, jak bardzo dźwięki mają być „skrócone”, choć dawniejsze podręczniki podawały, że należy skracać je o połowę czasu ich trwania. Przykro nam, ale to bzdura! Gdyby tak było, [Giacchino Rossini](#) nie męczyłby się, wypisując w akompaniamencie ósemki na przemian z pauzami ósemkowymi, skoro w tym samym utworze stosował ćwierćnuty *staccato*! W pierwszym przypadku jednak ósemki nie są grane *staccato*: są artykułowane normalnym atakiem, a krągłe, soczyste dźwięki wytrzymywane są do końca, po czym grana jest pauza. *Staccato* zaś jest grane krótko, ostro, wręcz agresywnie

Staccato jest charakterystyczną cechą brzmienia [ksylofonu](#), dlatego instrument ten wykorzystywany jest przede wszystkim w celach ilustracyjnych.